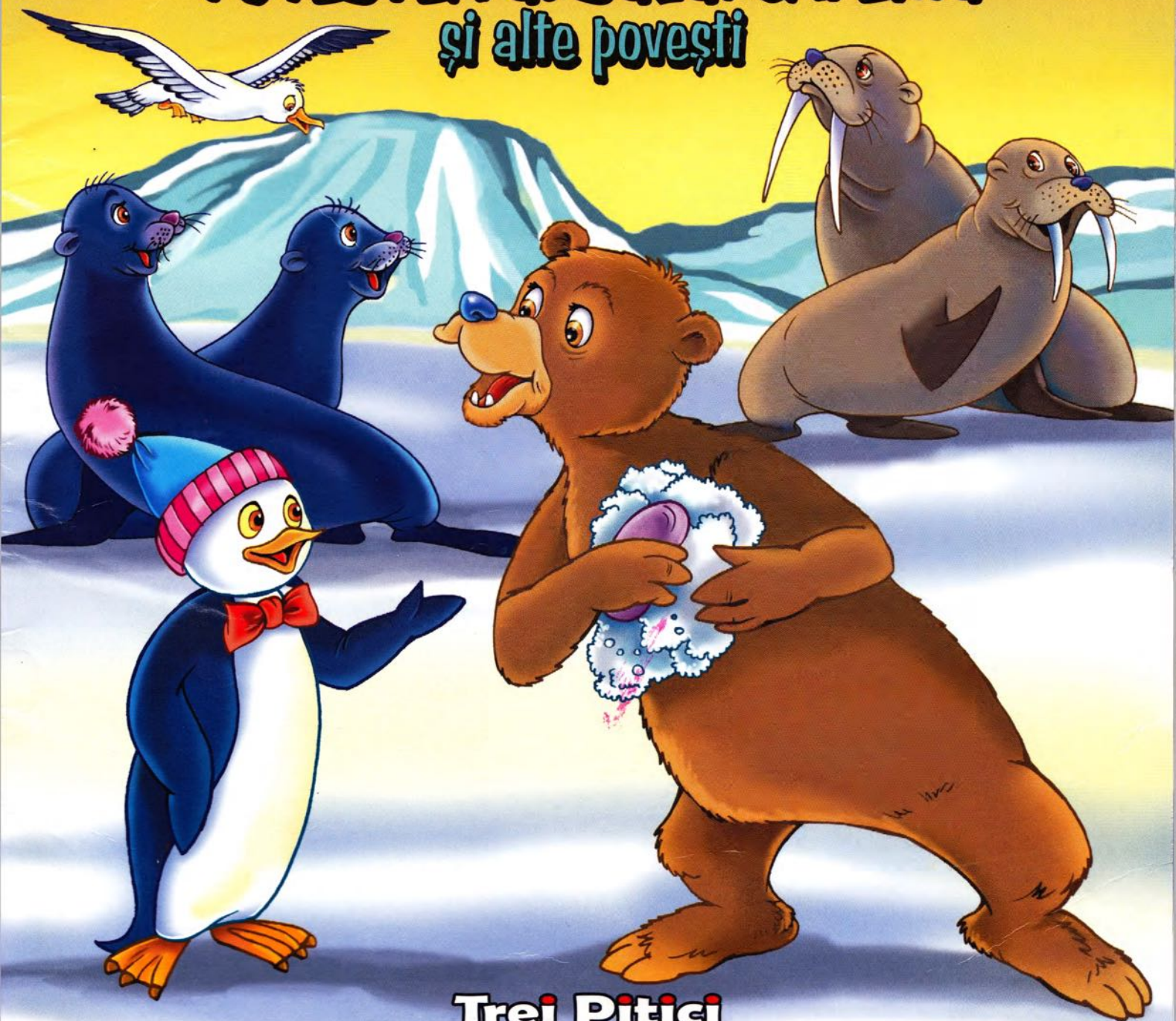

1

POVEȘTI CU TĂLC

POVEȘTEA URSULUI CAFENIU
și alte povești

Trei Pitici

Povestea ursului cafeniu

Trăia odată în pădurile din Europa un urs mare și blând. Avea culoarea cafelei cu lapte și era foarte curios din fire. Așa că într-o zi se hotărî să vadă cum trăiesc și alți urși.

Străbătu mări și țări și ajunse tocmai la Polul Nord, acolo unde toți urșii sunt albi. Ursul cafeniu privea fascinat munții de gheață și zăpada imaculată. Deodată, în spatele lui, auzi niște râsete.

- Ha, ha! Ce urs murdar!

Ursul se întoarse și văzu o mulțime de foci amuzate care se uitau în direcția lui. Se uită și el în stânga, în dreapta, însă nu era nimeni pe lângă el.

- De cine râdeți așa? întrebă mirat ursul cafeniu.

- De tine! răspunseră în cor focile. Ești așa de murdar încât nu credem că te-ai spălat vreodată.

- Eu mă spăl în fiecare zi! zise ursul supărat și plecă de acolo.

Merse el ce merse și se întâlnește cu un grup de urși polari.

- În sfârșit, frații mei! strigă bucuros ursul. De când aștept să vă întâlnesc!

Urșii polari se uitară cu dispreț la ursul cafeniu și cel mai mare dintre ei zise:

- Tu nu ești de-al nostru, arăți ciudat! Dacă erai alb ca și noi, te primeam în grupul nostru, dar așa...

- Dar sunt urs ca și voi, se tânguie ursulețul cafeniu.

Însă urșii polari nici nu l-au auzit, căci i-au întors spatele și-au plecat îngâmfați.

Ursul cafeniu s-a așezat trist pe un sloi și lacrimi mari îi curgeau pe botic. „Am bătut mări și țări doar ca să mă batjocorească toată lumea...” gândea el.

În acest timp, un pinguin cu suflet mare se apropie de el și-l întrebă de ce plânge.

- Plâng pentru că toți râd de mine și de blana mea. La noi în Europa toți urșii sunt cafenii și nu disprețuim pe cei care nu sunt ca noi.

- Nu-ți mai face inimă rea, am eu un leac pentru tine, zise pinguinul.

Zicând acestea, îl luă de lăbuță și-l duse în spatele unui bloc de gheață, unde îi dădu o bucată de săpun și-i spuse:

- Acum săpunește-te din cap până-n picioare!

- Dar m-am spălat azi dimineață, zise ursul iritat. De ce nu mă crede nimeni?

- Fă cum îți spun eu că n-ai ce pierde.

Ursul cafeniu se săpuni atât de bine încât clăbucii îi acopereau toată blănița. Acum era alb imaculat, ca și urșii polari. Pinguinul îl duse în mijlocul familiei de urși polari și-l lăsă acolo. Ursul nostru a dat să plece dar se trezi înconjurat de ceilalți urși.

- Unde pleci? Vino să te joci cu noi!

- Ce blană albă și strălucitoare ai! zise altul.

Săracul urs nu mai știa ce să creadă, însă rămase bucuros să se joace alături de urșii polari.

Brusc, un bloc uriaș de gheață amenința să izbească sloiul pe care se zbenguiau ei. Simțind pericolul, urșii polari se aruncară în apă, depărtându-se în grabă. Ursul cafeniu, nefiind obișnuit cu viața de la Pol, rămase nedumerit pe sloi. În acel moment se auzi glasul speriat al unei ursoaice.

- Copilașul meu! A rămas pe sloi!

Urșii polari se uitau unul la altul, dar nimeni nu îndrăzni să se întoarcă în fața pericolului. Numai ursul cafeniu nu se pierdu cu firea și căută puiul ursoaicei. Îl găsi după o grămadă de zăpadă, îl luă în brațe, dar chiar în acel moment blocul uriaș de gheață izbi sloiul și-l sfărâmă în bucăți. Ursul se chinuia printre valuri și bucăți imense de gheață, protejând puiul din brațele lui. După minute bune, sleit de puteri, ursul reuși să se cațere pe un sloi mai mare și ajunse la adăpost, lângă ceilalți urși.

Toți urșii polari rămaseră înlemniți de uimire, căci clăbucii de săpun se topiseră în apă și în fața lor era din nou ursul cafeniu. Mama ursulețului se repezi la puiul care stătea agățat de gâtul salvatorului său.

- Alb sau cafeniu, ești cel mai curajos urs pe care l-am întâlnit vreodată. Noi toți îți suntem recunoscători pentru exemplul pe care ni l-ai dat.

- Nu culoarea blănii arată caracterul ursului, spuseră în cor și ceilalți urși, strângându-i lăbuța. Rămâi cu noi și fii prietenul nostru!

Ursul cafeniu mai rămase o vreme la Pol, dar curând îl apucă dorul de casă și traversă din nou mări și țări pentru a ajunge între ai lui.

Cârpaciul și bogătașul

Trăia odată un cârpaci, om sărman, care din zori și până-n asfințit peticea încălțări. Deși munca lui era plătită foarte prost, cârpaciul era mulțumit că are ce pune pe masă familiei. Astfel că omul cânta cu veselie și muncea cu spor cât era ziua de lungă. Vecinul său era bancher, om școlit și foarte bogat. De grija banilor nu prea putea să se odihnească, iar de cântat nici nu putea fi vorba. Așa că noapte de noapte se întorcea de pe o parte pe alta, până spre dimineață. Și când reușea și el să așipească, îl trezea cârpaciul cu cântecele sale.

Bancherul, curios de unde vine atâta bună dispoziție, îl chemă într-o zi pe cârpaci și-l întrebă:

- Bădie Stroe, te tot aud cântând în fiecare zi. Care este câștigul tău într-un an?

Cârpaciul ridică din umeri și răspunse:

- Eu nu sunt obișnuit să-mi număr venitul zi și noapte. Însă încerc să țin de bani ca să am de azi pe mâine și sunt foarte fericit dacă pun măcar o pâine pe masă.

- Dar cât câștigi pe zi?

- Uneori mai mult, alteori deloc. Mai pică ceva și de la nunți, botezuri sau de la vreo onomastică. Deci nu mă pot plânge...

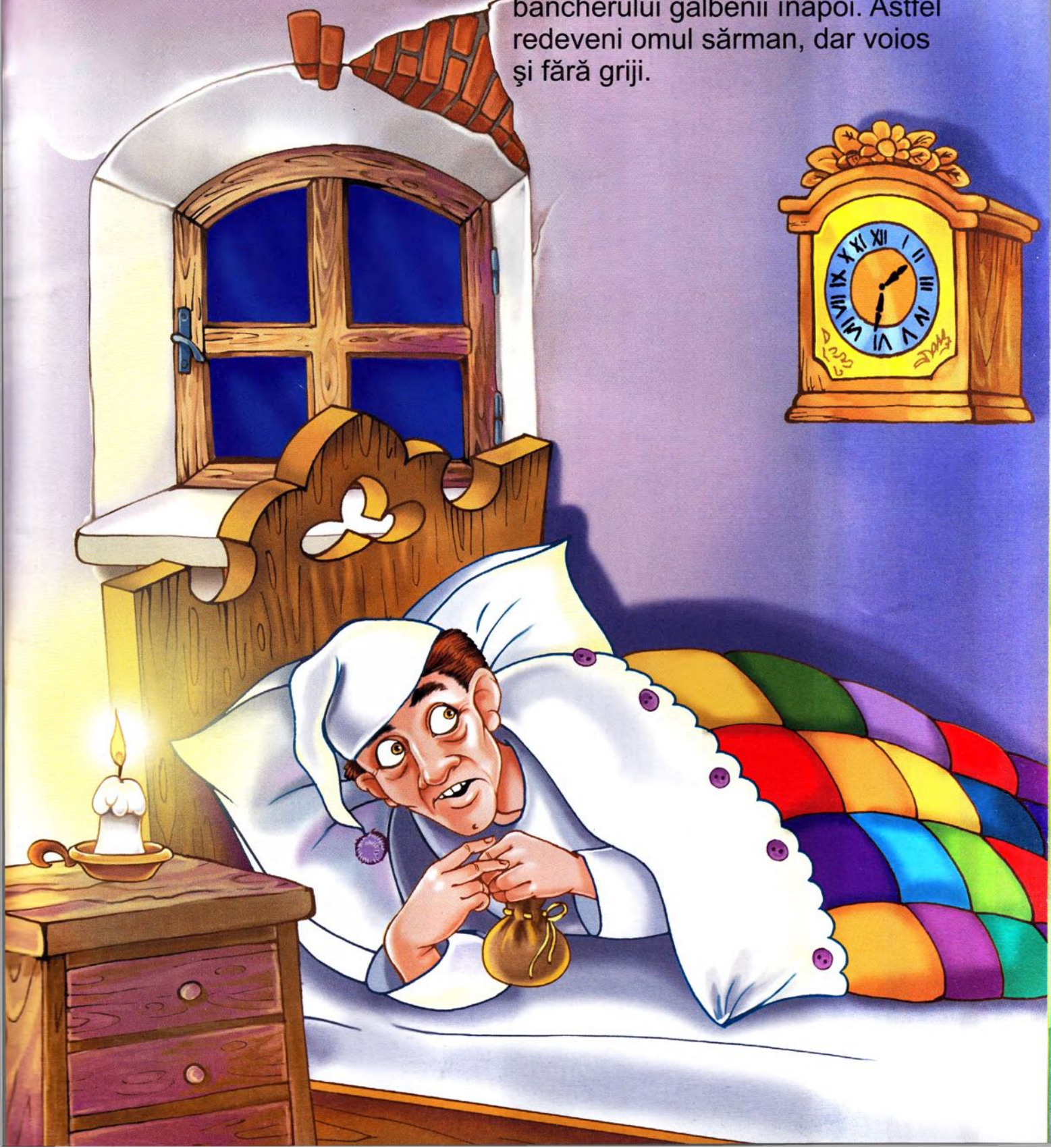
Bancherul a rămas impresionat de simplitatea cârpaciului și i-a dat o sută de galbeni.

Badea Stroe îi mulțumește bancherului pentru dărnicie și își ascunde galbenii în pivniță.

Din acea clipă a dispărut și cântatul și veselia cârpaciului. Neam de neamul lui nu văzuse atâta bănet la un loc. Sărmanul om își verifica de câteva ori pe zi comoara, iar noaptea nu putea dormi de grija hoților. În scurt timp cârpaciul ajunsese ca o umbră, era palid, încercănat și suspicios cu toată lumea.

În cele din urmă, realizând că nu mai poate continua așa, îi duse bancherului galbenii înapoi. Astfel redeveni omul sărman, dar voios și fără griji.

Porumbelul și furnica

Era o vară călduroasă. Un porumbel însetat merge la pârâu să-și potolească setea. Acolo, în mijlocul unui vârtej, vede o furnică ce se zbătea să scape. Fără să stea pe gânduri, porumbelul îi aruncă niște paie de cereale și o ajută să ajungă la mal, scăpând-o de la înec.

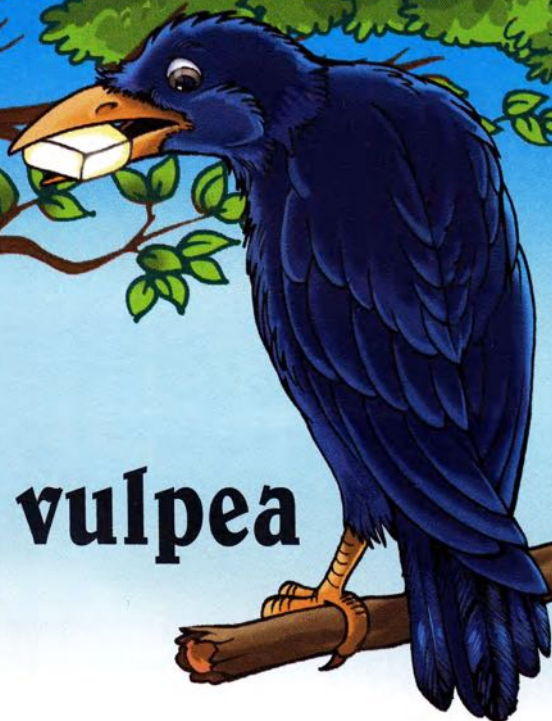
Nu după mult timp, un om lihnit de foame pornește cu arcul la vânatoare. Orice vietate ar fi fost bună de pus în oală. Dar sărmanul om nu găsește nici un vânat și se întoarce abătut spre casă.

La un moment dat, vede pe câmp un porumbel care ciugulea grăunțe. Omul ochește și se pregătește să tragă. Însă chiar atunci, furnica salvată de porumbel îl pișcă de degetul ce sta pe săgeată. Omul tresare și astfel porumbelul are timp să scape...

Corbul și vulpea

Într-o zi, un corb stătea cocoțat pe o creangă înaltă a unui stejar. Reușise să fure o bucată de cașcaval de la o stână din apropiere și tocmai se pregătea să o savureze.

Atrasă de miros, cumătra vulpe se apropie cu pași mici de copac. Acum era momentul să-și dovedească șiretenia bine cunoscută și să-l păcălească pe corb. Cu glas mieros, vulpea spuse:

- Măria Ta, ai niște pene superbe, negre ca smoala, cioc impunător și gheare puternice. De mult nu am mai văzut o pasăre așa frumoasă. Dacă ai avea și glasul melodios, ai fi cu adevărat cea mai înzestrată zburătoare.

Corbul, înfumurat, nu mai stă pe gânduri și deschide pliscul să-și arate măiestria. Cașcavalul cade și vulpea îl înghite cu poftă, zicând:

- Bade, de când e lumea și pământul, lingușitorii trăiesc bine pe seama celor care vor să primească laude nemeritate. Să nu-ți pară rău de bucata de cașcaval, lecția pe care ai primit-o e mult mai prețioasă.

Degeaba murea corbul de ciudă, acum nu mai putea face nimic. Dar și-a promis ca în viitor să fie mult mai atent și să nu mai plece urechea la laude.

Iepurele și broaștele

Într-o zi însorită, un iepure stătea lungit în fân. Se săturase de viața lui de iepure, mereu cu frica-n sân, mereu cu urechile ciulite. „Noi suntem cele mai nedreptățite animale, cugeta urecheatul. Nu putem să ronțăm liniștiți morcovi, căci orice adiere de vânt, orice zgomot, ne pune pe fugă. Iar de dormim...dormim iepurește, cu ochii întredeschiși și urechile la pândă.”

Așa gândea urecheatul nostru, când auzi în apropiere un zgomot ca de pași. Fricosul o luă la goană ca din pușcă și când trecu pe lângă iazul din apropiere, toate broaștele de pe mal săriră în apă.

Iepurele rămase mirat pe loc, se oglindi în apă și zise:

- Deci și altora le este frică de mine, nu sunt eu cel mai fricos animal de pe pământ. Până la urmă nu e chiar așa de rău să fii iepure.

Cocoșul și vulpea

O vulpe flămândă căuta de mâncare. Vede un cocoș cocoșat pe un gard înalt și se gândește cum să-l facă să coboare de acolo. Șireata își subțiază glasul și spune:

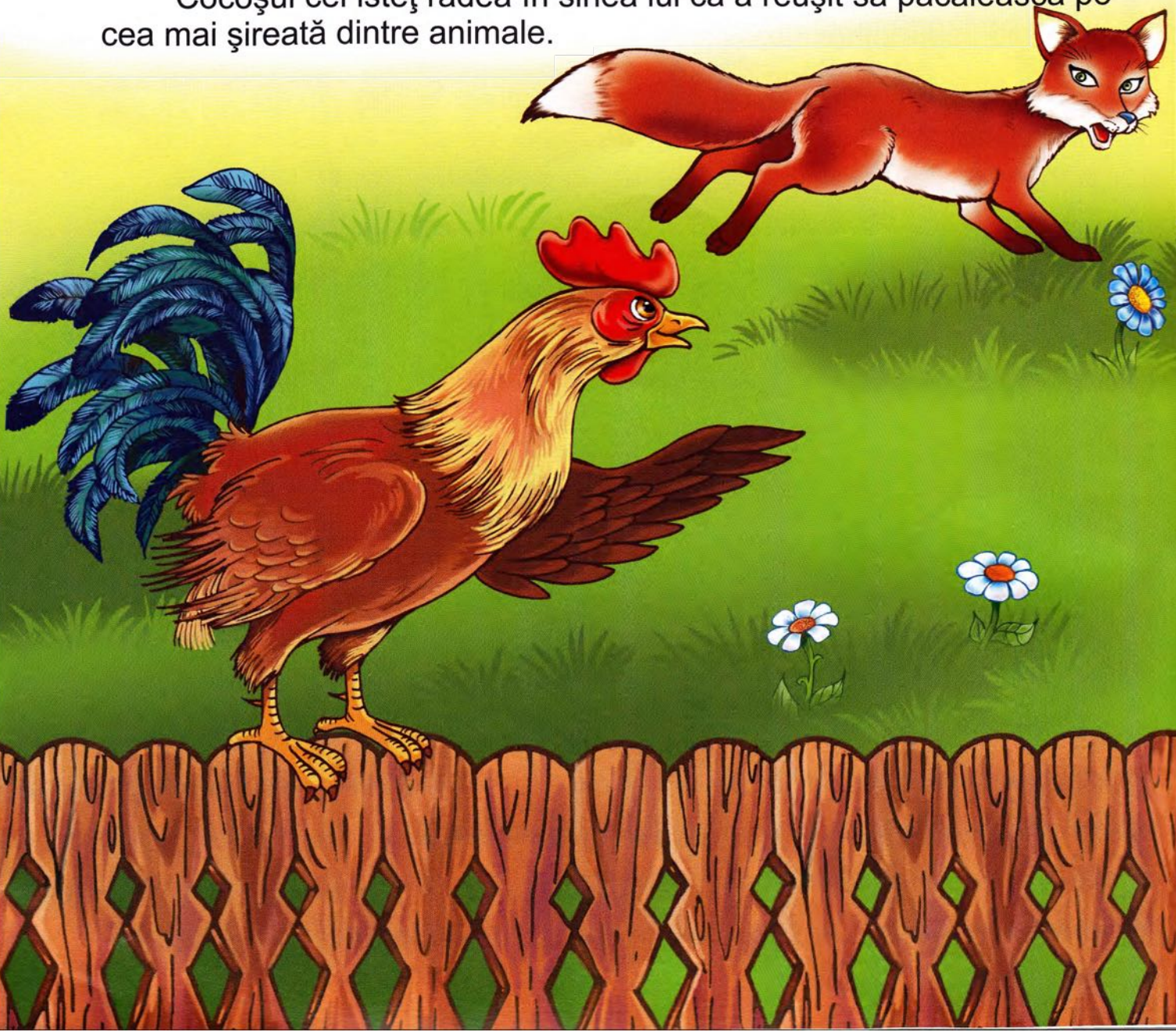
- Frate, mă bucur că sunt prima care te anunț că s-a făcut pace între animale. De acum vom trăi împreună, în bună înțelegere, fără să ne mai fie frică unii de alții. Coboară de acolo, să ne îmbrățișăm ca niște frați!

Cocoșul, stând pe gânduri, o salută și-i spune:

- Într-adevăr îmi aduci o veste minunată! Probabil că și cei doi ogari care aleargă înspre noi, ne aduc aceeași veste bună. Cobor îndată să ne îmbrățișăm cu toții.

Vulpea, auzind acestea, o ia la goană mâncând pământul, uitând și de foame și de frăție.

Cocoșul cel isteț râdea în sinea lui că a reușit să păcălească pe cea mai șireată dintre animale.

Plugarul și fiii săi

A fost odată un om, plugar de meserie, căruia i se apropia sfârșitul. Toată viața omul muncise cu drag pământul și asigurase familiei toate cele necesare unui trai decent.

Simțind că nu mai are mult de trăit, plugarul își chemă băieții la căpătâi și le spuse:

- Dragii tatei, pământul nostru e binecuvântat. Să faceți bine să nu îl înstrăinați, căci în el e ascunsă o comoară. Știu asta de la tatăl meu, dar nu știu unde anume se găsește. Voi aveți grijă să arați, să săpați și să cultivați și cea mai mică palmă de pământ. Nu se știe când și în ce loc o să găsiți comoara.

Bătrânul plugar se stinse împăcat și senin. Feciorii lui, care oricum nu se speriau de muncă, s-au apucat nerăbdători să caute comoara. Au arat și au cultivat pământul și acum arăta ca un colțișor de rai. Miresmele și culorile îți îmbătau simțurile și îți mângâiau privirile.

Când soarele verii și-a mai domolit văpaia și vremea recoltei se apropia, belșugul domnea oriunde îți întorceai privirea. Roadele pârguite așteptau să fie culese iar băieții priveau mândri la rezultatul muncii lor. Atunci au înțeles vorbele pline de înțelepciune ale tatălui lor și și-au dat seama că cea mai prețioasă comoară este munca.

Povestea ursului cafeniu
Cârpaciul și bogătașul
Porumbelul și furnica
Corbul și vulpea
Iepurele și broaștele
Cocoșul și vulpea
Plugarul și fiii săi

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Povestea ursului cafeniu și alte povești / il. și adaptare text:
Cătălin Nedelcu. – Ch. : Trei Pitici, 2008 (Tipogr. "Sibis Grafica" SRL).
– 16p. – (Colecția "Povești cu tâlc" ; 1). 2000ex.
ISBN 978-9975-9996-2-5
CZU 821-93
P 88

EVEREST-IMPEX SRL

Republica Moldova
MD-2001, mun. Chișinău,
Tel./fax: 373 22 601709
Mob: 373 69 16 99 04
E-mail: treipitici@yahoo.com

